

Вакарчук Катерина Василівна
Захарченко Алла Миколаївна

Стратегічне планування в регіоні Південно-Східної Азії: кейс Індонезії

УДК 327:005.21-047.74(594)

DOI <https://doi.org/10.24195/2414-9616.2025-4.24>

Стаття поширюється на умовах ліцензії
CC BY 4.0

Вакарчук Катерина Василівна
кандидат політичних наук,
доцент кафедри міжнародних відносин
Одеського національного університету
імені І. І. Мечникова
вул. Всеволода Змієнка, 2,
Одеса, Україна
ORCID: 0000-0001-7352-5316

Захарченко Алла Миколаївна
кандидат політичних наук,
доцент кафедри міжнародних відносин
Одеського національного університету
імені І. І. Мечникова
вул. Всеволода Змієнка, 2,
Одеса, Україна
ORCID: 0000-0001-7492-6103

У статті проаналізовано модель стратегічного планування в Південно-Східній Азії на прикладі Індонезії. Зазначено, що на формування азійської моделі стратегічного планування впливають різні фактори, такі як культура, традиції, історія та ін. Унікальне географічне розташування Індонезії зумовлює вплив на формування зовнішньополітичної стратегії держави таких глобальних гравців, як США та Китай. Розглянуто, що стратегічне планування має враховувати рівень розвитку відносин з цими країнами, що зумовлює значне балансування та маневрування Індонезії у створенні стратегії національної безпеки держави. Система стратегічного планування в Азії має складну структуру, що враховує внутрішні та зовнішні фактори. Метою даної статті є аналіз особливостей моделі стратегічного планування Індонезії та вивчення її досвіду стратегічного планування зовнішньої політики держави для України. Методологія дослідження полягає в імплементації методу кейс-стаді, що допомагає розглянути досвід стратегічного планування більш глибоко та ґрунтовно. У даному дослідженні розглядаються основні особливості та фактори, що впливають на процеси формування стратегії національної безпеки та регіональної інтеграції Індонезії. Зазначено ключову роль у формуванні Стратегічного плану Індонезії міждержавного об'єднання АСЕАН. Також проаналізовано процес формування організації та координації національного розвитку через спеціально створені органи, які мають чітку ієрархію та структуру. В статті зазначено, що на міжнародній арені Індонезія формує позитивний імідж за допомогою мирного співіснування з сусідами, збереження культурної спадщини та історії, розвитку туризму та розширення дипломатичних представництв у світі. Спостерігається, що зовнішньополітична стратегія Індонезії спрямована на отримання глобальної ролі як середньої держави та позиціонування себе як регіональної сили з вибірковою глобальною залученням. Виявлено, що інституціоналізація процесів формування зовнішньополітичних стратегій держав у світі та запозичення найкращих практик дозволяють Україні в умовах повномасштабної агресії Росії переймати найкращі варіанти.

Ключові слова: стратегія, планування, Південно-Східна Азія, Індонезія, Індо-Тихоокеанський регіон, АСЕАН, міжнародні відносини, зовнішня політика, безпека.

Вступ. Стратегічне планування будь-якої держави чи регіону відіграє надважливу роль у формуванні зовнішньополітичних цілей країни. Доктринальне оформлення національних пріоритетів держави знаходить своє відображення в різноманітних офіційних документах стратегічного та безпекового характеру. Внутрішні та зовнішні виклики впливають на планувальний процес, який направлений на розв'язання різних зовнішньополітичних потреб, пошук дипломатичних рішень, формування національних та безпекових інтересів. В умовах глобальних криз, війн, конфліктів та катастроф особливо актуальні питання необхідності формування для кожного регіону та держави стратегії розвитку та комунікації. Україна, яка виформовує власну модель стратегічного планування в умовах російсько-української війни, потребує досвіду кращих світових практик з даного напрямку. Так, азійська модель стратегічного планування є важливою з точки зору вивчення зарубіжного досвіду та можливої імплементації певних ідей у зовнішньополітичній стратегії України, що набуває особливого значення в контексті повномасштабної війни із Росією.

Вивчення міжнародного досвіду стратегічного планування, його інституціоналізація на державному рівні та імплементація його найкращих рис може стати у нагоді для створення системного підґрунтя стратегічного планування зовнішньополітичних процесів в Україні. Адже, досвід Індонезії дозволяє поєд-

нувати культурні, економічні, історичні та політичні чинники, що впливають на процес стратегічного планування в міжнародних відносинах.

Мета та завдання. Метою статті є аналіз особливостей стратегічного планування в регіоні Південно-Східної Азії на прикладі Індонезії. Ця мета реалізується шляхом виконання наступних завдань: дослідити основні фактори, що впливають на процес стратегічного планування Джакарти; виявити та проаналізувати основні напрямки зовнішньополітичної стратегії Індонезії в регіоні Південно-Східної Азії та у світі в цілому; проаналізувати особливості побудови відносин із глобальними гравцями в умовах сучасної трансформації системи міжнародних відносин.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Дослідження базується на аналізі першоджерел та широкій історіографічній базі, а саме, виступах та офіційних заявах президентів Джоко Відодо [12] та Прабово Субіанто [15], опублікованих в індонезійських ЗМІ; документах Міністерства планування національного розвитку Індонезії [8]; аналітичних статтях індонезійських та західних науковців: Е. Маналу [7], Г. Фіта [5], С. Мухібат [9], Н. Самбхі [13], Маєрс Л. [10], І. Гіндарсах, А. Прімаріскі [6], Ф. Пратаві, І. Пуспітасарі, І. Хікмаваті, Х. Багус [11] та ін.

Серед робіт українських вчених, присвячених зовнішньополітичній стратегії Індонезії, слід згадати статті В. Недбай В. [1] та А. Смержевської [2]. В робо-

тах Л. Шипілової, Р. Марутян [4] та В. Ціватого [3] розглядаються теоретичні засади та аналітичні засоби стратегічного планування й забезпечення національної безпеки в умовах глобальних загроз. Втім, слід зазначити, що проблема стратегічного планування в регіоні Південно-Східної Азії ще не набула належного висвітлення в українській історіографії.

Методи дослідження. Дослідження засновано на використанні загальнонаукових та спеціальних методів теоретичного та емпіричного характеру. Серед них: метод узагальнення, порівняльний метод, системний підхід, методи нормативно-правового аналізу та контент-аналізу. Ключовим є метод кейс-стаді, що пропонує вивчення конкретної країни – Індонезії – для отримання більш глибокого розуміння її стратегії розвитку. Метод кейс-стаді дозволив проаналізувати процеси розробки стратегії, впливу різних факторів та чинників для узагальнення результатів дослідження та надання подальших рекомендацій.

Аналіз політичної стратегії Індонезії здійснено за допомогою системи збирання та обробки інформації. Порівняльний метод дозволив співставити політичні явища та процеси, що відбуваються в іншому регіоні, та формує нову власну модель стратегічного планування [4, с. 89].

Результати. Реалізація зовнішньої політики держави завжди відбувається з урахуванням стратегії її довгострокового розвитку. Для країн Південно-Східної Азії притаманна Азійська модель стратегічного планування, що має складну структуру та враховує низку внутрішніх та зовнішніх факторів. Ця модель характеризується консенсусним підходом, заснованим на повазі до культури, традицій та історії країн регіону. Також, на розробку стратегій та їхню реалізацію в регіоні Південно-Східної Азії впливає присутність таких геополітичних гравців, як Китай, США та Індія. Тому, стратегічне планування має враховувати рівень розвитку відносин з цими країнами.

Загалом, стратегічне планування у сфері дипломатії – це системна технологія обґрунтування та ухвалення найважливіших рішень щодо зовнішньої політики держави, визначення бажаного майбутнього стану міждержавних відносин і способів його досягнення, що базується на стратегічному аналізі зовнішньополітичних доктрин інших країн і внутрішнього потенціалу власної держави. Воно полягає у формуванні узгоджених дій з іншими акторами міжнародних відносин, на реалізації яких сконцентровані зусилля, ресурси основних суб'єктів міжнародних відносин, задіяних у стратегічних завданнях [3, с. 38–39].

Особливості стратегічного планування Індонезії зумовлені, насамперед, її унікальним географічним положенням, а також культурно-історичними традиціями країни. Республіка Індонезія займає найбільший на земній кулі Індонезійський (Малайський) архіпелаг, західну частину острова Нова Гвінея і прилеглі невеликі острови (усього 17 804 вели-

ких і дрібних островів). Через води Індонезійського архіпелагу пролягають головні морські шляхи, що пов'язують Індійський і Тихий океани, та здійснюється до 60% світової торгівлі. Це зумовлює роль Індонезії як загальноновизнаного стратегічного вузла морських комунікацій і логістики [5, с. 118].

Організація планування та координації в області національного розвитку Індонезії здійснюється Міністерством планування національного розвитку, яке напряму підпорядковане Президенту. Також в країні діє Агентство по плануванню національного розвитку, яке має різні підрозділи та напрямки діяльності. При підготовці Стратегічного плану, уряд формує національні пріоритети, в яких формуються основні завдання, цілі, нормативна-правова база та стратегічні напрямки. В Індонезії діє чітка система стратегічної ієрархії та оцінки ефективності, що дозволяє уряду реалізовувати плани по національному розвитку країни і забезпечувати національну безпеку [8].

Як зазначає українська дослідниця А.Г. Смержевська, національні інтереси Індонезії протягом тривалого часу залишались незмінними і лише частково трансформувались у ході внутрішньополітичних перетворень та під впливом змін у міжнародному середовищі. Така особливість відобразилась у зовнішньополітичній стратегії держави, в тому числі, щодо багатостороннього співробітництва [2, с. 3].

Індонезія приділяє серйозну увагу розвитку тісного співробітництва у рамках різних міжнародних форумів та інтеграційних об'єднань. Наприклад, участь у АСЕАН захищає національні інтереси у політичній, військовій, економічній, інвестиційній сферах. Зовнішньополітична стратегія Індонезії є прикладом надійного і передбачуваного партнера у сфері економічного співробітництва, регіональної інтеграції та формуванні системи міжнародної безпеки [1].

Так, на початку XXI століття зовнішньополітичні пріоритети Індонезії були визначені у вигляді трьох концентричних кіл, що розширюються. Перше коло охоплювало АСЕАН та сусідів по Південно-Східній Азії. Другим колом була формула АСЕАН + 3, що включала Японію, Китай та Південну Корею. Третє місце серед зовнішньополітичних пріоритетів Індонезії посідали відносини із США та ЄС.

У Стратегічних планах МЗС Індонезії, починаючи з 2015 року, зазначалось, що зовнішня політика країни буде спрямована на отримання глобальної ролі як середньої держави та позиціонування себе як регіональної сили з вибірковим глобальним залученням, надаючи пріоритетного значення питанням, що безпосередньо стосуються національних інтересів. У стратегічному плані Міністерства закордонних справ Індонезії на 2020–2024 роки основна увага приділяється таким пріоритетам, як зміцнення економічної дипломатії, дипломатії захисту, суверенітету та посилення лідерства Індонезії в регіоні та світі, а також зміцненні дипломатичної інфраструктури. Дипломатична інфраструктура Індонезії завжди

повинна адаптуватися до мінливого характеру глобальної політики. Вона має вирішальне значення для просування зовнішньополітичних цілей країни [7].

Важливим пріоритетом стратегічного планування Індонезії є участь країни в регіональних форумах та об'єднаннях, насамперед, в АСЕАН. Централізація АСЕАН та активна участь Джакарти в цій організації розглядаються як дуже важливі для подолання загроз безпеці в регіоні, зокрема, територіального конфлікту в Південно-Китайському морі та ситуації на Корейському півострові. Безпекова діяльність АСЕАН зосереджена на прагматичному балансуванні та маневруванні між інтересами США та Китаю, де Індонезія відіграє ключову роль. Тому для Джакарти організація залишається ефективним механізмом відстоювання геостратегічних інтересів середніх держав регіону у стосунках з глобальними акторами [9].

Важливим завданням стратегічного планування Індонезії є перетворення країни на світову морську державу та активізація її політики в Індо-Тихоокеанському регіоні. У листопаді 2014 р. президент Індонезії Джоко Відодо оприлюднив зовнішньополітичну доктрину «Індонезія – морська вісь світу», що охоплює п'ять головних засад: 1) відродження історичної морської культури індонезійського народу; 2) збереження морських ресурсів та регулювання морських промислів, фокусуючи увагу на встановленні індонезійського суверенітету над морською продукцією; 3) пріоритетний розвиток всеосяжної та сучасної морської інфраструктури та комунікацій, прокладання стратегічних морських шляхів та будівництво сучасних глибоководних портів за одночасного поліпшення суднобудівної промисловості, логістики та морського туризму; 4) активізація морської дипломатії, усунення джерел конфліктів на морі, таких як незаконний вилов риби, порушення суверенних кордонів, територіальні суперечки, піратство та забруднення морів при одночасному налагодженні співробітництва у всіх сферах діяльності в морському просторі; 5) Індонезія перебуває в стику двох океанів – Індійського і Тихого – тому має нарощувати морську оборонну міць з метою забезпечення безпеки на морських акваторіях [12].

Згідно із вищевикладеною доктриною, Індонезія повинна перетворитися на могутню державу в регіоні двох світових океанів – Індійського і Тихого – і зайняти в ньому гідне місце. Тепер Джакарта позиціонує себе як центр інтегрального морського регіону, що охоплює повністю простір між Азією та Австралією. П'ятий пункт доктрини передбачає підвищення безпеки на морях. З огляду на це, Індонезія планує нарощувати потужність військово-морського флоту і авіації з тим, щоб перетворитися на могутню військово-морську державу [6]. Водночас проголошується концепція морської дипломатії, яка, за оцінками індонезійських аналітиків, підкреслює прагнення вирішувати всі проблеми мирним дипломатичним шляхом. Врегулювання територіальних суперечок Індонезія вважає

важливим кроком у справі забезпечення безпеки в регіоні та в усьому світі [13, с. 53]. З цією метою індонезійське МЗС ставить завдання підвищити активність і внесок Індонезії у справі прискорення врегулювання територіальних конфліктів за допомогою використання механізму АСЕАН.

У документі «Стратегія Південно-Східної Азії на 2023–2026 роки» зазначається, що на глобальному рівні Індонезія також виступає за ефективну мультиполярну політику. Однак, війна в Україні ілюструє дедалі більше балансування, яке держави регіону змушені зберігати в умовах стратегічної конкуренції між Китаєм та США. Країни Південно-Східної Азії дедалі частіше перебувають під тиском, щоб зайняти певну позицію, але здебільшого уникають цього. Вони є бенефіціарами економічного буму Китаю, але в той же час цінують стабілізуючу роль Сполучених Штатів, як гаранта безпеки в регіоні. Крім того, застереження щодо надто тісних економічних зв'язків з Китаєм, включаючи політичну залежність, виправдовують перебалансування інтересів. На цьому тлі країни Південно-Східної Азії прагнуть порядку, заснованого на правилах, в якому жоден зовнішній гравець не може використовувати тиск, щоб поставити регіон у не вигідне становище [11; 14].

На сучасному етапі пошук балансу у відносинах із глобальними акторами є наріжним каменем стратегічного планування Джакарти. В рамках політики «тисяча друзів, нуль ворогів» теперішній президент країни Прабово Субіанто намагається зберегти дружні відносини зі Сполученими Штатами та Китаєм, підтримуючи тісну економічну та безпекову співпрацю з обома країнами [15]. Таким чином він прагне досягти мети, що передбачає 8% щорічне економічне зростання, і водночас посилити співпрацю у сфері безпеки та зміцнити військовий потенціал Індонезії [10].

Важливим фактором у зовнішньополітичному стратегуванні є створення позитивного іміджу Індонезії на міжнародній арені. Такий досвід є важливим і для України. Це особливо актуально для формування стратегій комунікації на азіяському, африканському та латиноамериканському напрямках, де відбувається дискредитація образу України через російську пропаганду. Індонезія використовує своє унікальне географічне положення, чим могла б скористатися і наша держава. Однак, разом з тим, вона працює над зміцненням солідарності в регіоні, розвитком туризму, захистом культурної спадщини, розширенням дипломатичної присутності в світі та розвитком публічної та культурної дипломатії.

Отже, азіяська модель стратегічного планування передбачає дотримання традицій та мирного співіснування, що знаходить своє відображення у всіх документах стратегічного національного розвитку та зовнішньополітичної доктрини держави. Тому, формування азіяської стратегії України ввібрало в себе ряд запозичень та інновацій, що дозволило посилити цей напрям зовнішньої політики нашої держави.

Висновки. Таким чином, стратегічне планування Індонезії впродовж останніх десяти років спрямовано на отримання глобальної ролі середньої держави з активною регіональною позицією та вибірковим глобальним залученням. Зовнішньополітична стратегія Індонезії є прикладом надійного і передбачуваного партнера у сфері економічного співробітництва, регіональної інтеграції та формуванні системи міжнародної безпеки.

Важливим напрямком стратегічного планування Індонезії залишається АСЕАН, що діє як інструмент багатостороннього співробітництва в сфері економіки, безпеки та інтеграції в регіоні Південно-Східної Азії. Індонезія приділяє серйозну увагу розвитку тісного співробітництва у рамках цієї організації, вдало захищаючи свої національні інтереси у політичній, військовій, економічній та інвестиційній сферах. Іншим напрямком індонезійської зовнішньополітичної стратегії є перетворення країни на потужну морську державу в рамках концепції «Індонезія – морська вісь світу», що має вивести Джакарту на новий рівень участі у міжнародних відносинах і підвищити її статус на світовій політичній арені.

На сучасному етапі, посилення конкуренції США та Китаю в Південно-Східній Азії зумовлює складне балансування та маневрування країн регіону у питаннях безпеки та стратегічного розвитку. Це стосується й Індонезії, яка у своїй зовнішньополітичній стратегії використовує підхід «тисяча друзів, нуль ворогів». Російсько-українська війна та її глобальні наслідки лише посилюють важливість визначення основних партнерів як на економічному та і політичному напрямках.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Недбай В. (2016). Зовнішньополітична стратегія Індонезії. Емінак. № 2 (14), Т. 3. С. 73–76. URL: <http://jnas.nbu.gov.ua/uk/article/UJRN-0000800001>
2. Сморгевська А. (2019). Концептуально-доктринальні засади багатостороннього співробітництва Індонезії. Міжнародні відносини. Серія «Політичні науки». № 20. URL: http://iir.univ.kiev.ua/index.php/pol_n/article/view/3663
3. Ціватий В. (2024). Стратегічне планування в дипломатії та регіональні особливості системного аналізу міжнародних відносин в умовах мондіалізованого світоустрою ХХІ століття: інституціональний та трансформаційний дискурси. Гуманітарний корпус. № 52. С. 38–43. URL: <https://enpuirb.udu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/7df4994b-ca2d-4cdb-a957-2cc10fde7d2a/content>
4. Шипілова Л., Марутян Р. (2017). Аналітичні засоби стратегічного планування забезпечення національної безпеки в умовах глобальних загроз національній безпеці та міжнародній стабільності. Збірник наукових праць Національної академії державного управління при Президенті України. № 2. С. 88–104.
5. Fita G. (2025). Enhancing Maritime Security through Strategic Intelligence: The Relevance of the Global Maritime Axis to Indonesia's National Resilience.

Security Intelligence Terrorism Journal. Vol. 2, № 1. Pp. 118–128. DOI: <https://doi.org/10.70710/sitj.v2i1.40>

6. Gindarsah I., Priamarizki A. (2015). Indonesia's Maritime Doctrine and Security Concerns. The S. Rajaratnam School of International Studies (RSIS) Policy Report. URL: https://www.rsis.edu.sg/wp-content/uploads/2015/04/PR150409_Indonesias-Maritime-Doctrine.pdf

7. Manalu E. (2024). The Significance of Diplomacy Infrastructure. Parahyangan Center for International Studies (PACIS). URL: <https://pacis.unpar.ac.id/enhancing-indonesias-diplomacy-infrastructure-through-smart-diplomacy/>

8. Ministry of National Development Planning (BAPPENAS). URL: <https://www.bappenas.go.id/en>

9. Muhibat S. (2023). Indonesia, ASEAN and Obstacles to Becoming a Major Power. Global Asia. Vol. 18, № 3. URL: https://www.globalasia.org/v18no3/cover/indonesia-asean-and-obstacles-to-becoming-a-major-power_shafiah-f-muhibat

10. Myers L. (2025). Indonesia's Foreign Policy under Prabowo: Still Free but More Active? The Diplomat. March 19. URL: <https://thediplomat.com/2025/03/indonesias-foreign-policy-under-prabowo-still-free-but-more-active/>

11. Pratiwi F., Puspitasari I., Hikmawati I., Bagus H. (2021). Global Maritime Fulcrum: Indonesia's Middle Power Strategy between Belt and Road Initiatives (BRI) and Free-Open Indo Pacific (FOIP). Central European Journal of International and Security Studies Vol. 15, № 3. Pp. 30–54. DOI: 10.51870/CEJISS.A150302

12. Presenting Maritime Doctrine (2014). The Jakarta Post. November 14. URL: <https://www.thejakartapost.com/news/2014/11/14/presenting-maritime-doctrine.html>

13. Sambhi N. (2015). Jokowi's «Global Maritime Axis»: Smooth Sailing or Rocky Seas Ahead? Security Challenges. Vol. 11, № 2. Pp. 39–55. URL: https://lmsspada.kemdiktisaintek.go.id/pluginfile.php/545077/mod_resource/content/2/Natalie%20Sambhi%20-%20Jokowis%20Global%20Maritime%20Axis.pdf

14. South East Asia Strategy 2023–2026. URL: <https://www.eda.admin.ch/eda/en/fdfa/fdfa/publikationen.html/content/publikationen/en/eda/schweizer-aussenpolitik/suedostasien-strategie-2023-2026.html>

15. Thousand Friends, Zero Enemies: Jakarta Courting China and US (2025). The Jakarta Post. May 9. URL: <https://www.thejakartapost.com/opinion/2025/05/09/thousand-friends-zero-enemies-jakarta-courting-china-and-us.html>

REFERENCES:

1. Nedbai, V. (2016). Zovnishnopolitychna stratehiia Indonezii. Eminak. № 2 (14), Т. 3. С. 73–76. URL: <http://jnas.nbu.gov.ua/uk/article/UJRN-0000800001> (in Ukrainian).
2. Smorzhevskaya, A. (2019). Kontseptualno-doktryinalni zasady bahatostoronnoho spivrobitnytstva Indonezii. Mizhnarodni vidnosyny. Seriya "Politychni nauky". № 20. URL: http://iir.univ.kiev.ua/index.php/pol_n/article/view/3663 (in Ukrainian).
3. Tsivaty, V. (2024) Stratehichne planuvannia v dyplomatii ta rehionalni osoblyvosti systemnoho analizu

mizhnarodnykh vidnosyn v umovakh mondializovanoho svitoustroiu XXI stolittia: instytutsionalnyi ta transformatsiyni dyskursy. Humanitarnyi korpus. № 52. S. 38–43. URL: <https://enpuihb.udu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/7df4994b-ca2d-4cdb-a957-2cc10fde7d2a/content> (in Ukrainian).

4. Shypilova, L., Marutian, R. (2017). Analitichni zasoby strateichnoho planuvannia zabezpechennia natsionalnoi bezpeky v umovakh hlobalnykh zahroz natsionalnii bezpetsi ta mizhnarodnii stabilnosti. Zbirnyk naukovykh prats Natsionalnoi akademii derzhavnoho upravlinnia pry Prezydentovi Ukrainy. № 2. S. 88–104 (in Ukrainian).

5. Fita, G. (2025). Enhancing Maritime Security through Strategic Intelligence: The Relevance of the Global Maritime Axis to Indonesia's National Resilience. Security Intelligence Terrorism Journal. Vol. 2, № 1. Pp. 118–128. DOI: <https://doi.org/10.70710/sitj.v2i1.40>

6. Gindarsah, I., Priamarizki, A. (2015). Indonesia's Maritime Doctrine and Security Concerns. The S. Rajaratnam School of International Studies (RSIS) Policy Report. URL: https://www.rsis.edu.sg/wp-content/uploads/2015/04/PR150409_Indonesias-Maritime-Doctrine.pdf

7. Manalu, E. (2024). The Significance of Diplomacy Infrastructure. Parahyangan Center for International Studies (PACIS). URL: <https://pacis.unpar.ac.id/enhancing-indonesias-diplomacy-infrastructure-through-smart-diplomacy/>

8. Ministry of National Development Planning (BAPPENAS). URL: <https://www.bappenas.go.id/en>

9. Muhibat, S. (2023). Indonesia, ASEAN and Obstacles to Becoming a Major Power. Global Asia. Vol. 18,

№ 3. URL: https://www.globalasia.org/v18no3/cover/indonesia-asean-and-obstacles-to-becoming-a-major-power_shafiah-f-muhibat

10. Myers, L. (2025). Indonesia's Foreign Policy under Prabowo: Still Free but More Active? The Diplomat. March 19. URL: <https://thediplomat.com/2025/03/indonesias-foreign-policy-under-prabowo-still-free-but-more-active/>

11. Pratiwi, F., Puspitasari, I., Hikmawati, I., Bagus, H. (2021). Global Maritime Fulcrum: Indonesia's Middle Power Strategy between Belt and Road Initiatives (BRI) and Free-Open Indo Pacific (FOIP). Central European Journal of International and Security Studies Vol. 15, № 3. Pp. 30–54. DOI: 10.51870/CEJISS.A150302

12. Presenting Maritime Doctrine (2014). The Jakarta Post. November 14. URL: <https://www.thejakartapost.com/news/2014/11/14/presenting-maritime-doctrine.html>

13. Sambhi, N. (2015). Jokowi's "Global Maritime Axis": Smooth Sailing or Rocky Seas Ahead? Security Challenges. Vol. 11, № 2. Pp. 39–55. URL: https://lmsspada.kemdiktisaintek.go.id/pluginfile.php/545077/mod_resource/content/2/Natalie%20Sambhi%20-%20Jokowis%20Global%20Maritime%20Axis.pdf

14. South East Asia Strategy 2023–2026. URL: <https://www.eda.admin.ch/eda/en/fdfa/dfa/publikationen.html/content/publikationen/en/eda/schweizer-aussenpolitik/suedostasien-strategie-2023-2026.html>

15. Thousand Friends, Zero Enemies: Jakarta Courting China and US (2025). The Jakarta Post. May 9. URL: <https://www.thejakartapost.com/opinion/2025/05/09/thousand-friends-zero-enemies-jakarta-courting-china-and-us.html>

Strategic planning in the Southeast Asia: the case of Indonesia

Vakarchuk Kateryna Vasylyivna

Candidate of Political Sciences,
Associate Professor at the Department
of International Relations
Odesa I. I. Mechnikov National University
Vsevoloda Zmiiienka str., 2,
Odesa, Ukraine
ORCID: 0000-0001-7352-5316

Zakharchenko Alla Mykolayivna

Candidate of Political Sciences,
Associate Professor at the Department
of International Relations
Odesa I. I. Mechnikov National University
Vsevoloda Zmiiienka str., 2,
Odesa, Ukraine
ORCID: 0000-0001-7492-6103

The article analyzes the strategic planning model in the Southeast Asia using the example of Indonesia. It asserts that the formation of the Asian strategic planning model is influenced by various factors such as culture, traditions, history, etc. Indonesia's unique geographical location determines the influence of global players such as the USA and China on the formation of the state's foreign policy strategy. The strategic planning should take into account the level of the development of relations with these countries. It causes Indonesia's balancing and maneuvering in creating its national security strategy. The strategic planning system in Asia has a complex structure that takes into account internal and external factors. The primary objective of the study is to assess the features of Indonesia's strategic planning model and explore the possible implementation of this experience in Ukraine's foreign policy. The research methodology is based on the case study method. It helps to analyze the experience of strategic planning more deeply and thoroughly. This study examines the main features and factors influencing the processes of the development of the national security strategy and regional integration of Indonesia. It asserts that ASEAN plays the key role in the formation of Indonesia's strategic plan. The organization and coordination of national development is carried out through special bodies with a clear hierarchy and structure. Authors came into conclusion that Indonesia builds its positive image in the international arena through the peaceful coexistence with its neighbours. It preserves cultural heritage and history, develops tourism and expands diplomatic missions all over the world. Indonesia's foreign policy strategy is focused on the role of a middle power which strengthens its engagement in the region with a partial global involvement. The experience of institutionalization of the processes of forming states' foreign policy strategies and the analyses of their best practices allow Ukraine to adopt the best options in the context of Russia's full-scale aggression.

Key words: strategy, planning, Southeast Asia, Indonesia, Indo-Pacific region, international relations, foreign policy, security.

Дата першого надходження рукопису до видання: 23.08.2025
Дата прийнятого до друку рукопису після рецензування: 18.09.2025
Дата публікації: 10.10.2025